

Sygn. akt VI Ga 31/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Sędziowie: SSO Renata Bober (spr.)

SSO Anna Walus – Rząsa

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Krztoń

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko: B. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w T.

V Wydziału Gospodarczego z dnia 24 lipca 2015 r., sygn. akt V GC 511/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego B. G. (1) na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 31/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 maja 2016r.

Powód (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia od pozwanego B. G. (1) kwoty 6.296,90 zł tytułem należności wynikającej z wystawionej przez niego faktury, obejmującej koszty za użytkowanie numeru telefonu, którego faktycznym użytkownikiem był pozwany.

W uzasadnieniu pozwu podał min., że pomimo likwidacji jego oddziału w M. numer (...) pozostał przypisany do adresu w M., w lokalizacji wcześniejszego oddziału, a pod tym adresem pozwany prowadził swoją działalność gospodarczą. Z tytułu użytkowania telefonu zarejestrowanego nadal faktycznie na powoda, lecz użytkowanego przez pozwanego, koszty połączeń wyniosły kwotę dochodzoną pozwem. Powód poniósł te koszty (choć nieświadomie) i wezwał pozwanego do ich zwrotu, jednak bezskutecznie.

Pozwany B. G. (1) w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty zarzucił, że żadnej umowy z (...) SA nie zawierał, nie korzystał z telefonu o wskazanym numerze, a w lokalu będącym siedzibą jego firmy używał innych numerów, na

podstawie umowy zawartej z (...) SA z/s w G.. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania w sprawie.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2015r. Sąd Rejonowy w T.V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego kwotę 6.296,90 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pierwotne żądanie pozwu to kwota 6.309,07 zł).

W uzasadnieniu pozwu Sąd wskazał, iż pozwany od 23 listopada 2010r. do 30 czerwca 2012r. w lokalu przy ul. (...) w M. korzystał bez podstawy prawnej z numeru (17) 583-12-13, wykonując połączenia telefoniczne, a telefon ten zarejestrowany był faktycznie na powoda. Koszt tych połączeń wyniósł łącznie 6.296,90 zł. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił powyższe, jak i fakt, że na skutek odstąpienia od pierwotnego zlecenia przekierowania tego numeru na oddział powoda w R. – numer ten pozostał przypisany do dotychczasowego adresu w M., a więc pozostał w tej samej lokalizacji.

Skoro więc lokal w tym czasie wynajmował pozwany, prowadził w nim własną działalność gospodarczą i jak przyznał w procesie nie jest możliwym aby ktoś obcy w tym czasie korzystał z urządzeń znajdujących się w lokalu – powyższe, zdaniem Sądu oznacza, że to pozwany korzystał ze spornego telefonu. Zarzuty zaś, że nie miał podpisanej umowy z (...) SA i, że umowę podpisał z (...) SA – nie mają, zdaniem Sądu, znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, mającego podstawę w art. 405 kc.

Na podstawie w/wym. przepisu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę, sprecyzowaną ostatecznie na 6.296,90 zł wraz z odsetkami i kosztami postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 par 1 kpc w zw. z art. 231 kpc, przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, tj. :

a. wykazu zrealizowanych połączeń telefonicznych od listopada 2010r. do czerwca 2012r., polegającą na przyjęciu, że to pozwany w tym czasie korzystał bez podstawy prawnej z tego numeru, podczas gdy wykaz połączeń sporządzonych za ten czas potwierdza jedynie fakt ich wykonywania i nie może stwarzać domniemania faktycznego, że to pozwany je realizował i w związku z tym winien ponosić koszty z tego tytułu,

b. przykładowych faktur VAT wystawionych przez (...) SA na rzecz powoda za usługi telefoniczne świadczone w przedmiotowym okresie za ten numer z podaniem w nich jako adresu instalacji – adresu pozwanego w M., podczas gdy okoliczność ta sama w sobie nie powinna przesądzać, że numer ten użytkowany był właśnie przez pozwanego, albowiem wskazuje na miejsce instalacji numeru obok dwóch innych numerów, które skutecznie zostały przekierowane do oddziału powoda w R., a brak jest przy tym dowodów wskazujących położenie geograficzne tego numeru,

c. duplikatu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która w swojej treści nie zawiera istotnych postanowień dla jej ważności, a zatem nie powinna stanowić podstawy ustaleń faktycznych składających się na domniemania faktyczne, iż to pozwany bezpodstawnie używał spornego numeru, w sytuacji, gdy brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających tą okoliczność,

- co w konsekwencji doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnego ustalenia, że pozwany działając z nikomu nieznanym J. N. dokonał skutecznego cofnięcia przekierowania na siedzibę powoda w R., w celu bezprawnego korzystania z numeru powoda – podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna doprowadzić do konkluzji, że po zlikwidowaniu oddziału powoda w M. wszystkie numery zostały przekierowane do oddziału w R., ewentualnie kwestie skuteczności bądź bezskuteczności przekierowania numeru egzekwować od (...) SA, jako podmiotu przyjmującego do realizacji zlecenie powoda zarówno w zakresie wypowiedzenia, jak i przekierowywania numerów

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 405 kc przez zastosowanie tego przepisu w stosunku do pozwanego, mimo braku jednoznacznych dowodów wskazujących na osobę pozwanego uzyskującą korzyść majątkową z tytułu bezprawnego korzystania z numeru (17) 583-12-13 w okresie od listopada 2010r., do czerwca 2012r.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zarzuty apelacji, w ocenie Sądu Okręgowego nie są zasadne

Na wstępie trzeba zaznaczyć, że wniosek apelującego o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z pisma O. Polska z dnia 13 marca 2013r. (złożonego w aktach sprawy na k. 273), na okoliczność braku jednoznacznej przesłanki wskazującej na położenie geograficzne spornego numeru – wobec przeprowadzenia tego dowodu (co wynika z treści protokołu rozprawy) przez Sąd I instancji, jest bezprzedmiotowy.

Treść natomiast tego pisma, a więc informacji od operatora z niego uzyskanej, a mianowicie, że dane lokalizacyjne wskazujące na położenie geograficzne urządzenia końcowego użytkownika publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych mogą być wydane wyłącznie na skutek postanowienia w postępowaniu karnym – nie miała wpływu na rozstrzygnięcie tegoż Sądu.

Sąd Rejonowy dokonał bowiem w sprawie ustaleń w zakresie dotyczącym korzystania przez pozwanego B. G. (2) w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...) w M. z numeru (...) w okresie wskazanym przez powoda – na podstawie innych zgromadzonych w sprawie dowodów, tj. dowodów wykazujących, że po rezygnacji z przekierowania tego numeru telefonu do placówki w R., z powyższego numeru nadal korzystano pod wcześniejszym adresem jego lokalizacji (siedziba oddziału firmy (...)), jak też wykazujących, że do lokalu w którym pozwany działalność gospodarczą prowadził nikt postronny nie miał dostępu.

W połączeniu z dowodami przeprowadzonymi na okoliczność wykonywania połączeń w spornym okresie (w tym także na telefon pozwanego), jak też z dowodem z treści notatki sporządzonej przez pracownika powoda z przebiegu rozmowy telefonicznej na ten numer – Sąd Rejonowy wyprowadził wniosek, że numer ten był aktywny w lokalu wynajmowanym przez pozwanego, a więc tylko on bądź jego pracownicy mogli z niego w przedmiotowym okresie korzystać.

Wnioski te, zdaniem Sądu Odwoławczego, były w świetle materiału dowodowego w pełni uprawnione, a treść pisma operatora, tj. (...) SA, na które powołuje się apelujący, nie daje podstawy do odmiennej oceny w tej kwestii.

Trzeba wyraźnie podkreślić, że zgodnie z powszechnie prezentowanym poglądem zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie – skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 par 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął to sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Podkreśla się, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, nie narusza to reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu – na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min SA w Lublinie w wyroku z dnia 17.12.2015r. sygn. III AUa 847/15, SA w Warszawie w wyroku z dnia 27.11.2015r., sygn. I ACa 421/15, SN w wyroku z dnia 18.06.2004r., sygn. II CK 369/03).

Reasumując, przy tego rodzaju zarzucie (podniesionym również w niniejszej sprawie) odmienna ocena dowodów apelującego, niż ocena dokonana przez Sąd Rejonowy i zaprezentowanie ustalonego przez niego na podstawie własnej

oceny dowodów stanu faktycznego, nie jest wystarczająca, a jego skuteczność wymagała wykazania, przy użyciu argumentów jurydycznych rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów wynikających z przepisu art. 233 par 1 kpc.

Należy również zaznaczyć w tym miejscu, że zasada swobodnej oceny dowodów zakłada, że wewnętrzne przekonanie sędziego jest najlepszym kryterium tej oceny. Ocena mocy dowodów (i ich wiarygodności) jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości na podstawie własnego przekonania sędziego – z uwzględnieniem całokształtu zebranego materiału dowodowego (tak min. SN w wyroku z dnia 16.02.1996r., sygn. II CRN 173/95).

Sąd I instancji w żaden sposób nie przekroczył – zdaniem Sądu Odwoławczego wskazanych zasad oceny dowodów, prawidłowo uzasadnił też własne kryteria ich oceny, umożliwiając tym samym Sądowi Okręgowemu skontrolowanie prawidłowości toku swojego rozumowania, który to tok w zupełności odpowiada zasadom logiki i doświadczeniu życiowemu.

Nie ma bowiem żadnych racjonalnych przesłanek do przyjmowania, że nieprzekierowany ostatecznie numer (co jest w sprawie niewątpliwe) - przeniesiony został pod inny adres lokalizacyjny, niż pierwotny. W sprawie nie kwestionowano nawet by ostatecznemu przekierowaniu podlegały jedynie dwa numery i to one używane były przez powoda nadal, ale już w oddziale w R.. W tej sytuacji zasadnym było przyjęcie, że brak przekierowania oznaczał (wobec nierozwiązania umowy w tej części) pozostawienie numeru we wcześniejszej lokalizacji. Niewątpliwym też jest, że połączenia z tego numeru były wykonywane, a w spornym okresie czasu w lokalu wcześniej należącym do powoda działalność gospodarczą (o takim samym zakresie) prowadził już pozwany. Wnioski jakie z powyższych faktów wyciągnął Sąd Rejonowy, a więc, że to pozwany bądź jego pracownicy korzystali z przedmiotowego numeru - należy uznać za w pełni prawidłowe, a ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji jako logicznie spójną i przekonującą.

Podkreślić też należy, że zgodnie z art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Domniemanie faktyczne oparte jest na wiedzy i doświadczeniu.

Jeszcze raz więc należy wskazać, że skoro z ustaleń wynika, iż numer telefonu nie zmienił miejsca lokalizacji, a nadto pozwany przyznał, że do korzystania z jego Biura nikt obcy nie miał dostępu – domniemanie, że osoby pracujące w tym lokalu korzystały z tego numeru, jest w pełni usprawiedliwione.

Mając więc na uwadze powyższe, zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 233 par 1 kpc w zw. z art. 231 kpc należało uznać za nietrafny.

Tym samym nieuzasadniony był również zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 405 kc.

Skoro bowiem ustalenia Sądu I instancji co do korzystania przez pozwanego z przedmiotowego numeru były prawidłowe, a należność za usługi w tym zakresie została zapłacona przez powoda – to pozwany uzyskał korzyść majątkową jego kosztem – a więc zobowiązany jest do zwrotu jej wartości.

Powyższe skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 kpc i obciążeniem powoda jej kosztami stosownie do art. 98 par 1 i 3 kpc oraz 108 par 1 kpc.